

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. szeptember 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. január 25. napján kihirdetett B.274/2016/67. számú ítéletét I.rendű vádlott neve I.r. és **III. r. vádlott neve** III.r. vádlott vonatkozásában *helybenhagyja*.

A börtönbüntetésbe beszámítja az I.rendű vádlott neve I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 15.000 (tizenötezer) Ft büntügyi költség merült fel, amelyet I.rendű vádlott neve I.r. vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2017. május 3. napjától 2018. január 20. napjáig megtartott nyilvános tárgyalássorozatok alapján meghozott, és 2018. január 25. napján kihirdetett, B.274/2016/67. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **I.rendű vádlott neve I.r. vádlottat** társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), **III. r. vádlott neve III.r. vádlottat** pedig társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164. (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), továbbá súlyos testi sértés büntetékének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés). Ezért a törvényszék **I.rendű vádlott neve I.r. vádlottat** 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, míg **III. r. vádlott neve III.r. vádlottat** halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett I.r. vádlott vonatkozásában az előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, továbbá arról, hogy a feltételes szabadság legkorábbi időpontja **I.rendű vádlott neve I.r. vádlott esetében** a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap, míg **III. r. vádlott neve III.r. vádlott** vonatkozásában a büntetés fele részének kitöltését követő nap.

Ezen túlmenően a bíróság I.rendű vádlott neve I.r. vádlottat az ellene 1 rb társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetékének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette és rendelkezett az eljárás során felmerült büntügyi költség viselése tárgyában is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést I.rendű vádlott neve I.r. vádlott terhére 1 rb súlyos testi sértés büntetékének kísérlete alóli felmentése miatt, e bűncselekményben történő bűnösségének megállapítása és hosszabb tartamú szabadságvesztés, ezzel összefüggésben pedig hosszabb tartamú közügyektől eltiltás alkalmazása érdekében, míg III.rendű vádlott neve II.r. vádlott terhére felmentése miatt és 1 rb életveszélyt okozó testi sértés büntetében, valamint 1 rb súlyos testi

sértés büntette kísérletében történő bűnösségének megállapítása végett, és ezzel összefüggésben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében.

A törvényszék ítélete ellen I.r. vádlott felmentésért, míg védője megalapozatlanság miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.219/2017/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított formában fenntartva a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

A másodfokú ügyész álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárást, az általa megállapított tényállás csak kisebb mértékben szorul korrekcióra a sértetteket ért bántalmazás erejére vonatkozó pontosításokkal, illetőleg egyéb kisebb jelentőségű ténybeli kiegészítésekkel.

A tényállásból a törvényszék megalapozott következtetést vont a büntetőjogi felelősségre, a testi épség elleni bűncselekmények minősítésével a fellebbviteli főügyészség egyetértett, ugyanakkor a behatolás módjára figyelemmel alappal felmerülő magánlaksértés büntette tekintetében a sértettek magánindítványának beszerzése elmaradt, ezért ennek másodfokú pótlása is szükségessé vált az átirat szerint.

Arra figyelemmel, hogy a tényállás szerint a vádlottak ingatlanból történő távozására a ház ajtajának I.r. terhelt részéről történt lelakatolását követően került sor, nevezett vádlott magatartása a Btk. 194. § (1) bekezdése ütköző és aszerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntettét is megvalósította, arra is figyelemmel, hogy az ingatlan ablakai vasráccsal voltak ellátva, és a sértettnek magának kellett leküzdenie a személyi szabadságát akadályozó körülményeket.

A fentiekre figyelemmel a sértettek magánindítvány előterjesztésével kapcsolatos nyilatkozataik beszerzését és a fellebbezések tárgyaláson történő elbírálását indítványozta.

A táblabíróság időközbeni tájékoztatására figyelemmel a fellebbviteli főügyészség a Bf.219/2017/7. számú módosító átiratában az I.rendű vádlott neve I.r. vádlott terhére súlyos testi sértés büntette kísérletének vádja alóli felmentése miatt, valamint a II.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést a Be. 357. § (2) bekezdése első mondata alapján visszavonta, és korábbi indítványának a magánlaksértés bűncselekménye megállapítására vonatkozó részeit sem tartotta fenn.

III.r. vádlott vonatkozásában a büntetés fele részének letöltését követően történő feltételes szabadságra bocsáthatósággal összefüggő rendelkezéssel nem értett egyet, álláspontja szerint a feles kedvezmény alkalmazásának a bírói gyakorlat által is kimunkált feltételei jelen ügyben III.r. vádlott esetében nem állnak fenn, ezért ezen kedvezmény mellőzése indokolt nevezettel szemben. Összefoglalóan a másodfokú ügyész indítványozta, hogy a fellebbezéseket nyilvános ülésen elbírálván az ítéltábla a törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletét változtassa meg akként, hogy I.r. vádlott bűnösségét állapítsa meg további 1 rb a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő személyi szabadság megsértése büntetében, a terheltet halmazati büntetésül az első fokon kiszabotthoz képest hosszabb tartamú börtönbüntetésre és közügyektől eltiltásra ítélje, míg III.r. vádlott esetében mellőzze a feles kedvezmény alkalmazását, egyebekben hagyja helyben az elsőfokú ítéletet a tényállás és az indoklás átiratok szerinti korrekcióját követően.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a Győri Fellebbviteli Főügyészség képviselője túlnyomórészt fenntartotta a Bf.219/2017/7. számú, korábbi indítványát módosító átiratának tartalmát, azt csupán annyiban pontosította, hogy az általa megállapítani indítványozott személyi szabadság megsértésének büntette, illetőleg annak rendbelisége a sértettek számához igazodik, ezért jelen ügyben az I.r. vádlott vonatkozásában ezen magatartást illetően 2 rb bűncselekmény megállapításának van helye.

Fentiekre figyelemmel az I.r. terhelt tekintetében az irányadó büntetési tételkeret 2-12 évi szabadságvesztésig terjed, a büntetés konkrét kiszabásánál a 7 éves középértékből kell kiindulni,

és az ítélet belső arányosságával összefüggő követelmény miatt feltétlenül szükségesnek mutatkozik a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának jelentősebb emelése.

Összességében a fellebbviteli főügyészégi indítvány arra irányult, hogy nyilvános ülésen eljárva az ítélet tábla a Be. 606. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét változtassa meg, I.r. vádlott bűnösségét állapítsa meg további 2 rb személyi szabadság megsértésének büntetében, erre figyelemmel a terhelten halmazati büntetésként hosszabb tartamú börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélje, III.r. vádlott vonatkozásában pedig a korábban részletezett indokok alapján a feles kedvezmény alkalmazását mellőzze.

I.r. vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy a rendelkezésre álló bizonyítási anyagban fellelhető alapvető ellentmondásokra figyelemmel az elsőfokú eljárásban komoly nehézségekbe ütközött a tényállás megalapozott megállapítása, a törvényszék azonban körületekintően tett eleget a bizonyítékok alapos értékelésével kapcsolatos kötelezettségének, és összességében helytálló, iratszerű tényállást állapított meg, kellő mértékben tisztázva az ellentmondásos körülményeket és nyilatkozatokat.

Az újabb bűncselekmények védenca terhére történő megállapításával összefüggésben a védelem nem értett egyet a főügyészség képviselőjével, az adott témakörrel kapcsolatos elsőfokú bizonyítás eredménye ugyanis a másodfokú ügyészi indítványt nem alapozza meg, nem elegendő ugyanis annak megállapítása, hogy a rendelkezése álló felvételek alapján az ablakok vasráccsal ellátottak, a bejárati ajtó pedig a cselekmény elkövetése után védenca részéről lelakatolásra került, ugyanis a fényképfelvételek csak a szóban forgó ingatlan elülső és oldalsó részeit dokumentálják, a hátsó ingatlanrész ablakainak vasráccsal történő biztosításáról semmilyen képi vagy szöveges dokumentáció nem áll rendelkezésre, holott az eljárás során felmerült, hogy az ott lakók a vízszükségletüket az ingatlan hátsó részéből ezen ablakokon keresztül biztosították.

Miután tehát nem kizárható, hogy bezárásuk ellenére a hátsó ablakokon az ott lakók kijuthattak volna, a személyi szabadság megsértése sem állapítható meg.

Önmagában az is valószínűtlen, hogy a jelentősen ittas állapotban lévő A.A. sértett a bezárt bejárati ajtót egy mozdulattal ki tudta volna nyomni, egyébiránt a II.r. vádlott hagyta el utoljára az ingatlant, ez is kétségesse teszi védenca részéről a személyi szabadság megsértésének megvalósítását. Az utóbbi körülményekkel kapcsolatos sértetti nyilatkozatok ugyanolyan mértékben ellentmondásosak, mint az egyéb lényeges tényezőkre tett vallomásaik, ezek összességükben sem jelentenek figyelembe vehető támpontot a tényállás megállapításánál.

Az eljárás során az sem került tisztázásra, hogy a sértettek pontosan kinek az engedélyével laktak az ingatlanban, egyes adatok szerint a rendőrség őket onnan időszakonként elzavarta, az ő házi joguk így nem szenvedhetett sérelmet a terheltek részéről.

Figyelemmel arra is, hogy egy újabb bűncselekménynek az ügyészi indítvány szerinti megállapítása az irányadó büntetési tétel felemeléséhez és jelentősen súlyosabb középmértékből való kiinduláshoz is vezetne, ennek megállapítása mellőzésére és az ügyészi indítvány etekintetben történő elutasítására tett indítványt a védelem bizonyítottság hiánya okából.

Indítványát összegezve a védő az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a fellebbviteli főügyészség indítványának elutasítását kérte.

III.r. vádlott védője az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás anomáliáira hivatkozva maradéktalanul fenntartotta a fellebbezési kérelmükben foglaltakat, álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás vizsgálatakor számos iratellenesség, illetőleg egyéb részleges megalapozatlansági ok érhető tetten.

Már a tényállás első bekezdésében megfogalmazottak sem felelnek meg a történeti tényeknek, helyes mérlegelés mellett csak annak megállapítására lett volna mód, miszerint a terheltek nem a

sértettek számonkérése, illetőleg bántalmazása céljából keresték fel A.A.-ékat, és ezt megfelelően igazolja az a tény is, hogy ezt közvetlenül megelőzően a Lidlben egy üveg bort vásároltak, s azzal érkeztek a helyszínre. I.r. terhelt társai nem is voltak tudatában annak, hogy I.rendű vádlottnak milyen problémái vannak a sértetti társasággal, utóbbi tényre vonatkozóan pedig megfelelő, de az elsőfokú bíróság által kellően nem értékelt bizonyítékok is rendelkezésre állnak.

Nem helytálló a történeti események bíróság általi rögzítése, illetőleg egyes cselekmények bizonyos terheltekhez rendelése sem, az elsőfokú bíróság keverte a III.rendű vádlott , illetőleg **B.B.** által megvalósított cselekményeket, illetőleg az egyes történéseknél való jelenlétüket is. A bántalmazást közvetlenül megelőzően **A.A.** sértett a kezében késsel tartott a védeence felé, aki jogos védelmi helyzetben cselekedve adott neki egy pofont.

Kifogásolta a védő az elsőfokú bíróság helytelenül elvégzett bizonyítékértékelését, álláspontja szerint az érintettek rendelkezésre álló előadásai közül a történetekhez időben legközelebb tett nyilatkozatok az irányadóak, a későbbiekben előterjesztett, eltérő tartalmú vallomások háttérben már egyéb megfontolások és érdekek is húzódnak.

Mérlegelése során a törvényszék abban is tévedett, hogy **C.C.** sértett összekeverhette III.rendű vádlottat és **B.B.**-t a vipera használatával összefüggésben, nevezettek testalkata ugyanis olyannyira eltérő, hogy az a valóságban nem történhetett meg. Érthetetlennek ítélte, hogy a büntetőeljárásban miért nem került bevonásra, pszichikai bűnsegédként meggyanúsítva, majd megvádolva a szintén jelenlévő **B.B.**. A védői álláspont szerint **A.A.** sértett sérülései inkább viperától, eszközös bántalmazástól származhattak, mintsem a védeence által végrehajtott taposástól. Álláspontja szerint az egész cselekménysorra nézve ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből **B.B.** vallomását.

A védelmi érvelés rámutatott arra is, hogy a sértettek és társaságukba tartozó személyek mindig aszerint változtatták a vallomásaikat, hogy éppen kivel történt meg a szembesítésük, éppen milyen eltérő előadásokkal és állításokkal szembesültek. Ismert körülmény az is, hogy a sértetteket I.r. vádlott részéről különböző fenyegetések is érték, összességében tehát szavahihetőségük megkérdőjelezhető, és az általuk különbözőképpen előadottak törvényszék általi értékelése sem aggálymentes. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a jogos védelmi helyzet fennálltával, annak esetleges kizárásával kapcsolatosan nem foglalt állást, ismételten felhívta a figyelmet, hogy védeence tevőlegessége egy pofon leadásában nyilvánult meg.

Fentiekre figyelemmel elsődlegesen a III.r. vádlott felmentését kérte jogos védelmi helyzetben történt cselekvése okán, másodlagosan a feles kedvezmény megadása mellett, illetőleg a kiszabott büntetés enyhítése érdekében érvelt.

A másodfokú nyilvános ülésen jelenlévő I.r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

Az ítéletábra a kétirányú fellebbezési kérelmekre, a fellebbviteli főügyészség átirataiban foglaltakra, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek eredményeként a másodfokon eljáró bíróság olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozottsági hibát nem észlelt, amely akadályát képezte volna az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú ügyész az I.r. vádlott terhére a súlyos testi sértés büntette kísérletének vádja alóli felmentés miatt előterjesztett, illetőleg a II.r. vádlott terhére teljes egészében bejelentett ügyészi fellebbezést a Be. vonatkozó rendelkezése alapján visszavonta, illetőleg elsődleges indítványának a magánlaksértés bűncselekményének megállapítására vonatkozó részeit I.r. és III.r. vádlottak tekintetében sem tartotta fenn, a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (4) és (9) bekezdéseiben foglaltak értelmében nem terjed ki a felmentéssel, illetőleg a fenti ügyészi

indítványrésszel kapcsolatos bűncselekményekre, miután ezek nem minősülnek fellebbezéssel érintett határozatrészeknek, rendelkezéseknek.

A felülbírálat eredményeként összességében megállapítható, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, az irányadó tényállást érdemében teljes körűen felderítette, és azt túlnyomórészt helyénvaló módon is állapította meg, ennek érdekében sort kerített a terheltek kihallgatására, megfelelően eleget tett a tanúkihallgatásokkal összefüggő kötelezettségeinek. Az elsőfokú bíróság perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás egyéb részeit is, a feljelentés, a rendőri jelentések, a baleseti bejelentés, a helyszíni szemle jegyzőkönyve, a csatolt fényképmellékletek, az igazságügyi orvosszakértői vélemények, az igazságügyi pszichiáter szakértői lelet és vélemény, a rendelkezésre álló orvosi dokumentumok, a helyszíni tárgyalás adatai, valamint az egyéb okirati bizonyítékok felhasználása, valamint mindezeknek az irányadó ítéleti tényállás alapjaként hiteltérdemlő bizonyíték gyanánt történt értékelése lényegi kívánnivalót nem hagyott maga után. Az utóbbiakkal kapcsolatos elsőfokú bírói mérlegelést támadó terhelti és védelmi álláspontok a megalapozatlanságuk okán nem foghatnak helyt.

A fentiek szerint a megfelelő körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmaz tárgyalás anyagává tételére a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

Mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során a törvényszék helytállóan tulajdonított jelentőséget I.r. vádlott cselekvősege tekintetében saját részbeni ténybeli beismerő vallomásaiban foglaltaknak, a bántalmazás ténye tekintetében ezzel adekvát III.r. vádlotti terhelti nyomozati nyilatkozatoknak, a II.r. vádlott nyomozás során tanúként, majd gyanúsítottként tett terhelti előadásainak; III.r. vádlott tekintetében a saját részbeni beismerő vallomásaiban foglaltaknak, I.r. terheltnek a vádlott társát a bántalmazás módjára nézve is következetes terhelti előadásának, II.r. vádlott ugyancsak terhelti nyilatkozatainak, a III.r. vádlotti védekezést egyöntetűen cáfoló, etekintetben konzekvens sértetti előadásoknak, a szembesítések alkalmával a terhelt társak részéről előadottaknak, és a mindezekkel egyeztethető orvosszakértői megállapításoknak.

A törvényszék helytálló eljárás eredményeként megfelelő indokolással támasztotta alá, hogy **A.A.** esetében a sérüléseinek keletkezési körülményeit, a maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás bizonyíthatóságának kizártságát, továbbá a **C.C.** orvosi dokumentációkkal nem, de sértetti vallomásokkal alátámasztott sérülései kialakulásának mechanizmusát mely okoknál fogva találta aggálytalannak, mely körülmények alapján fogadta el a tényállás alapjául az igazságügyi pszichiáter és orvosszakértői vélemények megállapításait, valamint a tárgyaláson előadott szakértői nyilatkozatok tartalmát.

Az első fokon eljáró bíróság összességében helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy **A.A.** és **C.C.** tanúk vallomásaira önmagukban ítéleti bizonyossággal tényállást alapítani nem lehetett, csupán azon nyilatkozataikat lehetett az ítéleti tényállás alapjaként figyelembe venni, amelyek egymással és az eljárás egyéb hiteltérdemlő adataival, bizonyítékaival egyeztethetőek voltak.

Az esetleges terhelti eszközhasználattal összefüggésben is megfelelő értékelésben részesítette a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság, megalapozott és érdemben nem támadható indokolást is fűzve ezen mérlegelő tevékenységéhez. I.r. és III.r. vádlottak beismerő vallomásai és **D.D.** tanú nyilatkozatai is cáfolják a viperával történő bántalmazást, alapvetően azonban annak van jelentősége az erre utaló sértetti előadásokkal szemben, hogy egyéb objektív adat sem igazolja az eszközhasználatot, és a terhelti vallomásokkal az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai állnak összhangban.

A III.r. vádlotti védelem másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett és több vonatkozásban a korábbi védekezését megismétlő érvelése az elsőfokú bíróság által helyesen számbavett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan helytállóan értékelt bizonyítékok

felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján abban a tekintetben szorult korrekcióra a Be. 593. § (1) bekezdés a.) pontja alkalmazásával, miszerint az elsőfokú ítélet 5. oldala utolsó előtti bekezdésének utolsó, illetőleg az utolsó bekezdésének első mondatát mellőzve annyi állapítható meg csupán, hogy az I.r. és III.r. vádlottak által megvalósított bántalmazást követően a terheltek, valamint **B.B.** az ingatlanról távoztak, ezt követően pedig a magához térő **A.A.** sértett az épületből kijutva a szemben lévő bevásárlóközpontban kért segítséget.

A felülbírálat során az ítélet tábla a tényállás fentiek szerinti pontosításával küszöbölte ki az elsőfokú ítélet Be. 592. § (2) bekezdés c.) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságát, részleges iratellenességét. A nyomozati vallomásaitól eltérően **A.A.** sértett első ízben csak a tárgyalási szakban, kifejezett rákérdezések után nyilatkozott arra, hogy a bűncselekménnyel érintett lakóépületnek valójában két bejáratú ajtaja volt, egy belső, befelé nyíló fa ajtó, illetőleg egy külső, keretre feszített szűnyoghálós nyílászáró, amely ugyancsak lakatpánttal és lakattal volt ellátva, korábbi vallomásaitól eltérően a tárgyalási nyilatkozata szerint a terheltek távozásukkor a szűnyoghálós keretet zárták rájuk lakattal. Azon túlmenően, hogy etekintetben előadásai megváltoztatásának okára nézve a sértett semmilyen magyarázattal nem szolgált, azt sem más tanúk, sem a terheltek nyilatkozatai, sem pedig a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítettek semmilyen módon nem támasztották alá, mi több, egyértelműen annak ellenében hatottak. Összességében tehát a bizonyítási eljárás egyetlen hiteltérdemlő adata sem erősítette meg a sértett evonatkozásban tett, ellentétes tartalmú előadásait, etekintetben tehát megalapozott, a rendelkezésre álló iratok tartalmának megfelelő tényállás sem volt megállapítható a bejáratú ajtó vagy a keretre feszített szűnyoghálós nyílászáró sértettekre történt rálakatolására nézve, az ezzel kapcsolatos ítéleti tényállásrészt tehát mellőzni volt szükséges.

A fentiekben túlmenően a másodfokon eljáró bíróság a megállapított ítéleti tényállást kiegészíti azzal, hogy I.r. és III.r. vádlottak **A.A.** sértett fejét közepes erővel rúgták és ütötték, míg III.r. vádlott **C.C.** sértett arcát több alkalommal kis-közepes erővel ütötte meg.

A fentiek szerinti kiegészítésekkel és pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a.) pontja és (3) bekezdése szerint a helyesbített, illetőleg kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen következtetést vont a fellebbezéssel érintett terheltek büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, ezen túlmenően az I.r. és III.r. vádlottak terhére rótt testi épség elleni bűncselekmények minősítése is törvényes. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy elsősorban az erőbehatások erejére, sorozatjellegére, az elkövetés egyéb körülményeire, a támadott testtájéokra figyelemmel a két terhelte testi sértés okozására irányuló egyenes szándéktól vezettetve bántalmazták **A.A.** sértettet, ugyanakkor tudatuk átfogta a beálló következmények ténykörülményeit, annak reális lehetőségét, hogy közösen kifejtett magatartásuknak akár életet veszélyeztető következményei is előállhatnak, ez a felismerés azonban nem tartotta őket vissza a cselekmény megvalósításától, eshetőlegesen szándékkal tanúsították magatartásukat.

C.C. sértett bántalmazása kapcsán sem vitatható III.r. vádlott egyenes testi sértési szándékának fennállta, a bántalmazás konkrét módjáról és megvalósítási körülményeiből aggálytalan következtetés vonható arra, hogy III.r. terhelte az általa előre látott súlyos testi sérülések lehetőségébe belenyugodva fejtette ki magatartását.

A megállapított tényállás mellett III.r. vádlotti védelem jogi érvei nem foghatnak helyt, a jogos védelem Btk. 22.§-ban szabályozott törvényi feltételei nem állnak fenn.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatánál az ítéletbíró is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, egyúttal osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azzal összefüggésben is, hogy az enyhítő körülmények nyomatkára és a fokozatosság elvére figyelemmel mindkét vádlott vonatkozásában a középértéket el nem érő szabadságvesztés kiszabása indokolt, továbbá III.r. vádlott tekintetében az elnehezült családi viszonyaira figyelemmel, elsősorban szem előtt tartva a speciális nevelési igényű kiskorú gyermek tartásáról való gondoskodását, lehetőség nyílt a feltételes szabadsággal összefüggő rendelkezés meghozatalánál a Btk. 38. § (3) bekezdésében foglalt alkalmazására. Az utóbbi, nagyobb nyomatkára enyhítő körülmény megállapíthatósága a másodfokon eljáró bíróság megítélése szerint is megalapozza a feles kedvezmény érintett terhelte szembeni alkalmazását, ezért az utóbbi kedvezmény mellőzésével összefüggő ügyészi indítványt az ítéletbíró nem találta alaposnak.

Összességében megállapítható, hogy az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetésekkel elérhetőek a büntetési célok, az alkalmazott joghátrányok megfelelően szolgálják a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, arányosnak minősíthetőek a terheltek és az általuk megvalósított cselekmények társadalomra veszélyességi fokával, egyúttal alkalmasak más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától történő visszatartására is.

Utóbbiakra figyelemmel a büntetéskiszabás felülvizsgálata során az ítéletbíró nem észlelt olyan körülményeket, amelyek az alkalmazott joghátrányok érdemi enyhítését vagy súlyosítását a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében lehetővé tennék, ilyen módon értelemszerűen a kiszabott büntetések további mérséklésére sem kerülhetett sor.

Egyebekben a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése szerint rendelkezett az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időnek a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, továbbá a Be. 613. § (1) bekezdés alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában.

Győr, 2018. szeptember 20.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Csák Csilla sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2018. január 25. napján kihirdetett, B.274/2016/67. számú ítélete I.rendű vádlott neve I.r. és **III. r. vádlott neve** III.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. szeptember 20.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke